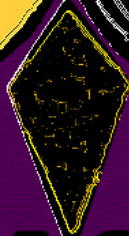

ЦВЕТА БЕЛЧЕВА

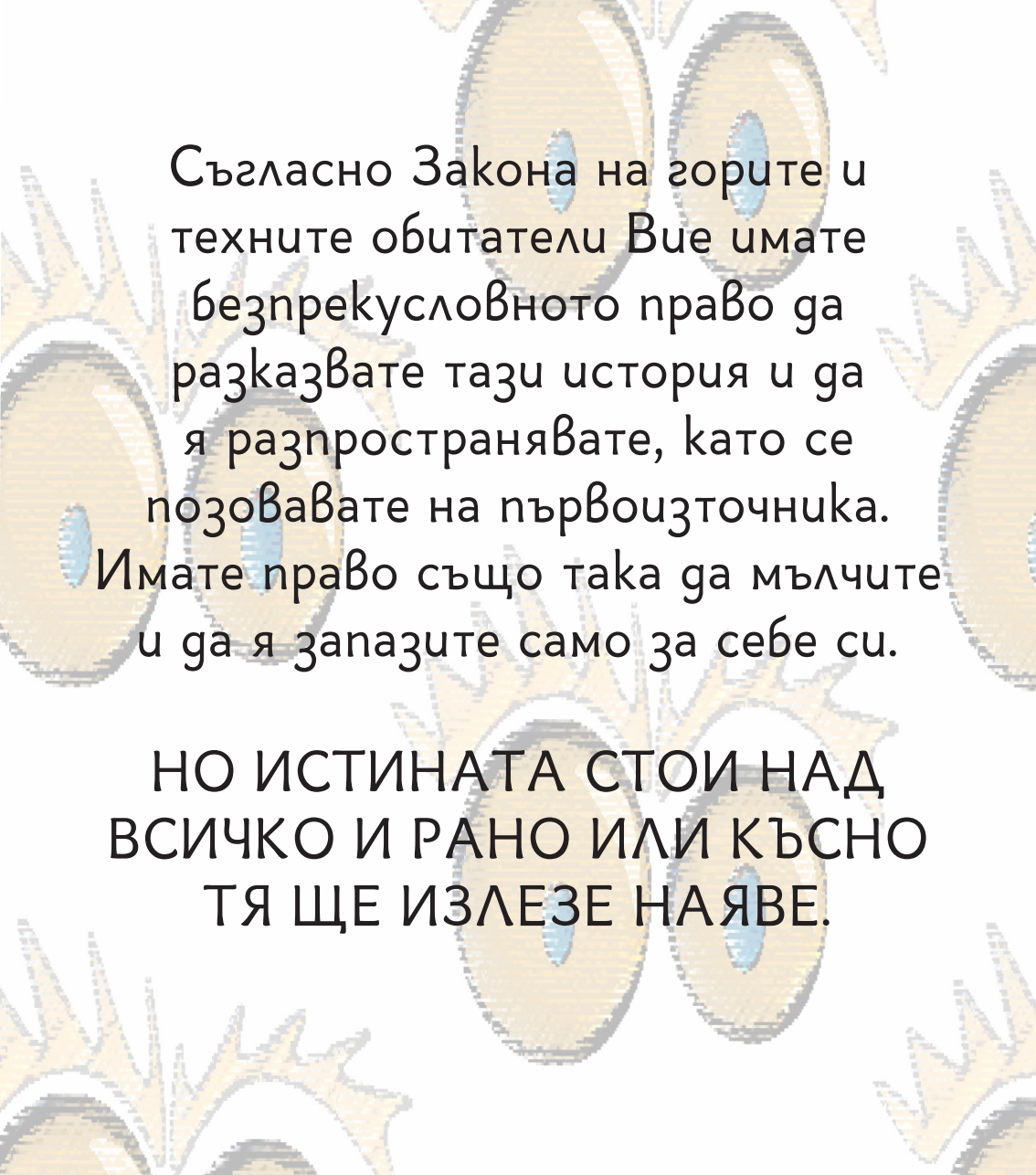
К

ИНСПЕКТОР БУ

И

Съгласно Закона на горите и техните обитатели Вие имате непрекусловното право да разказвате тази история и да я разпространявате, като се позовавате на първоизточника. Имате право също така да мълчите и да я запазите само за себе си.

**НО ИСТИНАТА СТОИ НАД
ВСИЧКО И РАНО ИЛИ КЪСНО
ТЯ ЩЕ ИЗЛЕЗЕ НАЯВЕ.**

ИНСПЕКТОР БУ В РАЗСЛЕДВАНЕ НА

КОЙ

СЕ ОПИТА ДА ОТРОВИ КАПИТАН ПЪРСИ?

**В РОЛЯТА НА ОЧЕВИДЕЦ:
ЦВЕТА БЕЛЧЕВА**

**СНИМКИ ОТ
МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО:**

**ЦВЕТА БЕЛЧЕВА
СИМЕОН СТОИЛОВ**

**ИМАТЕ ПРАВО ДА ТЪРСИТЕ И ЧЕТЕТЕ
И ДРУГИТЕ КНИГИ НА ЦВЕТА БЕЛЧЕВА**

**"АЗ ИСКАМ ДА БЪДА.../7 ИСТОРИИ ЗА
ПРИЯТЕЛСТВОТО И РАЗНИ ДРУГИ НЕЩА"**

**"АЗ ИСКАМ ДА БЪДА...2/ОЩЕ 8 ИСТОРИИ ЗА
ПРИЯТЕЛСТВОТО И РАЗНИ ДРУГИ НЕЩА"**

"ТЯЛОТО ГОВОРИ"

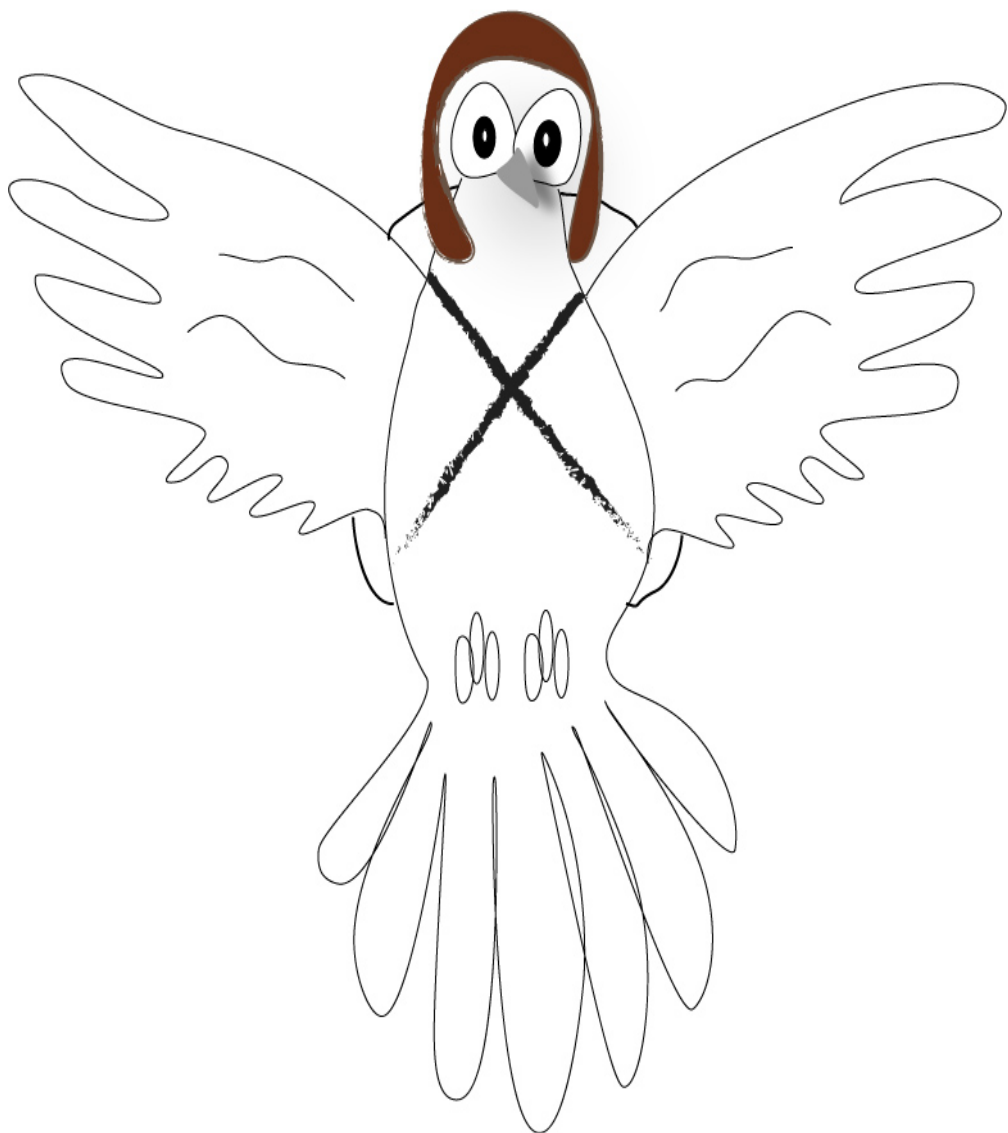
WWW.TSVETABELCHEVA.COM

© ЦВЕТА БЕЛЧЕВА, 2018, АВТОР И ИЛЮСТРАТОР

СОФИЯ, 2018

Ето какво се
случи Всъщност....

КРАТИЧКО ВЪВЕДЕНИЕ

е беше толкова отдавна моментът, когато в гнездото на семейство Коломбо и Гургула Гълъбови се излюпи новото попълнение. Ако трябва да бъдем по-конкретни и се поровим за информация в „Гукни и намери“ (накратко „**ГУУКНАЛ**“), ще научим, че *„Птиците от това семейство правят малки гнезда, разположени по дърветата... Обикновено снасят едно или две яйца, а мътенето продължава от 14 до 30 дни... Двамата родители помагат за отглеждането на малките...“*.

По-важното обаче е, че точно тогава, на 28 юли в 15,30 часа, черунката на яйчицето от Ваше дясно се пропука и от него се показа любопитната човчица на Марли Коломбов Гълъбов.

Марли е онова разсеяно гълъбче, което седеше на третия чин до прозореца и вместо да слуша учителката, постоянно зяпаше по свободно прелитащите отвън птици. Единственото нещо, което го интересуваеше беше ЛЕТЕНЕТО.

Трябва да имате предвид, че именно Марли е също така онова гълъбче, което се прочу в цялата гора с това, че направи първия си опит за летене само на шестия ден от своето излюпване. А, ако искаме да бъдем точни и отворим пак търсачката „**ГУУГКНАЛ**“, ще прочетем, че при нормални обстоятелства „*първия си полет малките извършват на 7-ия до 28-ия ден след излюпване*“.

Аз лично, много добре разбирам, че летене се учи с ЛЕТЕНЕ! Но все пак, практиката трябва винаги да бъде подплатена с малко или, като се замисля – с госта, теория: например за силата на вятъра; посоките на света; земното притегляне; кинетичната и потенциална енергия на тялото при

излитане и пагане от различни височини, както и при различна скорост на летене; устройство и строеж на крилата; различни видове земни повърхности, видове растителност и така нататък и така нататък.

Предполагам, че няма нужда да продължавам с изреждането, нали? Освен, ако не настоявате много...

Замислете се – би било недопустимо да станеш най-добрия състезател по бързоскоростно летене, без да знаеш тези елементарни неща за живота. Все едно един готвач да не знае как да си включи печката.

И така...

ПЪРВА ГЛАВА

*Четвъртък,
около 9,30 часа вечерта*

Беше една от онези тъмни нощи, не мрачни
були нещо такова, а просто тъмни – без
луна и звезди. Една от онези нощи, в които човек
би могъл да се обзаложи, че ще се случи нещо...
Дали просто имаше облаци или беше Новолуние...?
Честно казано, нямам никаква представа, така че
смятам направо да прогължим с историята...

Марли бързаше да се прибере у дома след
тежки и уморителни тренировки. Едвам го носеха
крилете. И как иначе – цял ден летене нагоре,
надолу, резки завои, пируети, летене с тежести на
кратки разстояния, упражнения за ориентация, т.е.
летене с превръзка на очите и какво ли още не. Да

не си мислите, че е лесно да станеш шампион на Горската олимпиада?

Наближаваше гнездото. Даже вече чуваше писукането на братчетата и сестричетата си, които обясняваха на мама Гургула, че не им се спи и я молеха да им разкаже още някоя приказка.

Марли се усмихна...

„Ех, че е хубаво да си малко пиленце.“

После се сети за Кари и се усмихна още повече. Ооо, не беше ли прекрасна? Как леко се носеше в небето... и сякаш потрепваше с крилцата си, а не ги размахваше.

Кари беше неговата партньорка по летене. Двамата бяха отбор. Или поне трябваше да бъдат

отбор. Но сякаш винаги имаше причина да се скарат за нещо. Защото Кари искаше винаги тя да е правата...

Съвсем се беше отнесъл, когато нещо тежко го удари и продължи да се спуска рязко надолу.

— ОХ! — леко зашеметен изстена Марли и за малко да изгуби равновесие, но бързо се опомни. — Какво беше това?

Младият гълъб смени рязко посоката и се спусна като ястреб след падащия камък или поне след приличащото на камък нещо.

Трябваше да покръжи малко, докато намери това, което търсеше. А, ето го и нещото:

— Но, какво... ?

Това не беше камък. Беше капитан Пърси —

треньорът по летене – който лежеше безпомощно по корем, с широко разтворени криле и забита в пръста човка. Марли се доближи бавно. Капитан Пърси май... не дишаше, а перушината му изглеждаше мокра и лепкава.

„О, не! Мисли, мисли, Марли! Трябва да направиш нещо! Да извикаш помощ! Но към кого да се обърнеш? Какво ги учеха в училище да правят при спешни случаи?“

— Ех, ама и аз съм едун. Все си мислех, че тези неща не са важни – тупаше се по главата Марли и се опитваше да се досети какво направи онзи детектив в книгата, която четете миналото лято. Как се казваше той... Шърмак, Шарком, Шерлок, а Шерлок, да, Гугу Шерлок. Носеше карирана шапка и винаги ходеше с луна. Нямаше загадка, която да му се опре. И Марли беше прочел цялата книга. – Добре де, май първо трябва да разбере дали капитан Пърси още диша със сигурност,

защото при такова падане, не знам кой би могъл да оцелее.

Марли пристъпи внимателно до тялото на капитана, като се наведе още по-внимателно.

— Нищо не трябва да докосвам. Може да унищожа някоя важна улика.

И точно тогава нещо изхруска под левия му крак.

— Ох! Съжалявам. Надявам се да е просто някоя пръчка.

— Кх, кх, – в този момент се чу гъгнене откъм капитана, който успя леко да надигне глава.

— Капитане, аз съм, Марли. Добре ли сте? Паднахте от много високо. Какво се случи? Кого да извикам?

— Марли, момче, кх-кх, – хрипеше Пърси – тичай при полицай Бързи. Не се бави. Реката...

Но в този момент капитан Пърси изгуби отново съзнание и не можа да говори изречението си.

Е, Марли поне от команди разбираше и веднага излетя да намери местния полицай. Но какво ли искаше да каже капитанът с това „*Реката...*“?????

ВТОРА ГЛАВА

*Четвъртък,
рано сутринта*

Инспектор Бу си наля вода от каната на бюрото му. Бавно отпи няколко глътки, прочисти гърлото си и се приготви да продължи започнатия разпит. Още в Полицейската академия беше научил, че кратките паузи създават усещане за граматичност... или пък (надяваше се той) можеше да доведат до промяна в мнението на събеседника:

— Дааа, та казвате, господин Крякокръц, че сте забелязал съмнителни същества, с вид на катерици, но без рунтави опашки, да изхвърлят нещо, също така съмнително... Записахте ли, госпожице Гургулинова?...във вира до Големия

бор, местност „Гъсто Храсталаково“. И всичко това към колко часа се случи?

— Как да ви кажа? Не съм много сигурен, защото точно този ден моят часовник, наследство от пра-пра-ядо ми Кръц, беше спрял, тъй като бях забравил да го навия сутринта – сви рамене извинително господина и намести дебелите рамки на очилата си, чиито стъкла, мислеше си инспектора, отдавна, не беше почиствал.

— Така, така... Но все пак, все пак 2-н Крякокръц, кое време мислите, че беше? Сутринта, по обяд? Моля ви, трябва да знаем всички подробности, за да проведем разследване.

— Да, разбира се, разбира се. Ами, значи, точно пиех вечерния си чай. Знаете, възрастен човек като мен, не може да заспива без вечерния си чай от листа на дива къпина. Растат точно под прозорчето на кухнята и...

— Така, вечерния чай – вече ставаше нетърпелив инспекторът. – Но към колко часа, ориентировъчно, пиете своя чай, обикновено?

— Ооо, обикновено към 7 и половина.

— Значи запишете около 7 и половина, госпожице Гургулинова.

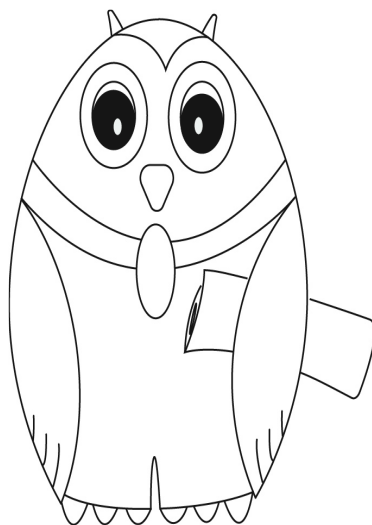
— Да, обикновено. Но точно тази вечер, имах да свърша една малка работа, защото навесът над входната врата беше увиснал на една страна. Виждате ли, онзи ден, когато имаше буря, ламарините му така се разхвърчаха, че моята госпожа Крякокръц щеше да си изскубе перата от притеснение. Спокойно, ъ викам аз, госпожо Крякокръц, само да спре бурята, всичко ще оправя, спокойно...

— Така, така, помня я тази буря. Но, да се върнем към часа? Към осем, например?

—Ами знам ли, може да е било към 8 часа. Но пък, като се замисля, прозорчето на билковата аптека срещу нас още светеше, а госпожа Мишона по принцип затваря по-рано.

—Всичко е ясно значи, господин Крякокръц. Много ни бяхте полезен.

Имате забележително око за детайла – инспекторът вече нямаше търпение да се отърве от своя посетител и бързаше да го изпрати. – Записваме между 8 и 8 и половина, но за по-сигурно ще говорим и с госпожа Мишона. Съгласен сте с мен, предполагам и приятен ден. Благодаря, че ни посетихте, господин Крякокръц. Вие сте един съвестен гражданин. Ще ви държим в течение.

Още преди да довърши изречението си, инспекторът отвори вратата на кабинета си. Макар господин Крякокръц сякаш да искаше да добави още нещичко, той изведнъж изгуби кураж и, клатейки се бавничко, се запъти към изхода.

— Струва ми се, че господин Крякокръц е чел много детективски романи. Не смяташ ли така, Ангжи? Все пак, заедно с полицаи Бързи ще трябва да проверим случая – каза инспектор Бу отегчено.

* * *

Никога, нито за миг през живота си инспектор Храбъри Бу не беше подлагал на съмнение факта, че един ден ще стане полицаи. Това твърдо

като черупка на яйце на новогвинейски казуар решение той беше взел още по времето, когато беше невръстно голишарче. Случи се така, че един слънчев неделен ден неговата трета леля по бащина линия изчезна безследно, а със снея изчезнаха и още два ловни соколи от квартал „Високите скали“. В началото всички помислиха, че евентуално има възможност просто да са заминали на почивка, но след няколко дни тази версия се стори подозрителна дори и на бъдещия инспектор.

За огромно съжаление, подобни случаи не бяха рядкост в гората. Никога дотогава обаче това не беше застрашавало роднини на малкия Храбър, което го превръщаше в пряко засегнат.

Седмици наред специално сформирани екипи търсеха следи и издирваха изчезналите. Разпитваха се свидетели, които последни бяха видели или говорили с жертвите; правеха

се лабораторни изследвания и се обсъждаха резултатите. Накрая нямаше съмнение. Всички доказателства сочеха, че няколко дни преди съдбоносния ден в гората са били забелязани двама браконieri да поставят капани. След изчезването на трите птици, капаните и браконiererите също бяха изчезнали.

Тази знаменателна случка помогна на Храбър да осъзнае сериозността на проблема и той беше готов да плъве два пъти през крило и да се закълне, че като порасне, ще направи всичко възможно, за да защити горските обитатели от набезите на недобронамерени хора.

Странно, но за дългата си кариера в Полицията, инспектор Бу можеше с право да заключи, че всички беди в гората идваха от хората. Беше изключителна рядкост да се натъкнат на каквото и да било нарушение, извършено от животно.

Но можеше ли това да се твърди със сигурност?

ТРЕТА ГЛАВА

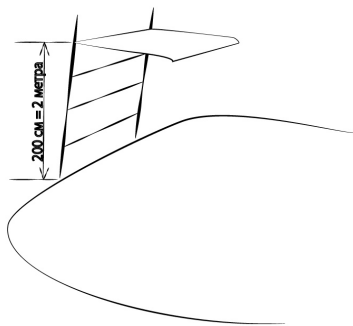
*Четвъртък, вечер,
малко преди края на работния ден*

Трескавата подготовка за Горската олимпиада никога не спираше.

В Средното блато няколко патета с жълти фланелки, редяха папури. Така обозначаваха коридорите, в които щяха да се състезават плувците. Златоперко и Опашатка, съдиите по плуване, измерваха внимателно разстоянието между папурите и проверяваха трасето. Предишни години имаше случаи, когато в непроверени дупки се свираха тайни помагачи или даже гвойници на състезателите, които после изведнъж се оказваха първи на финала и печелеха с измама. Такива нарушения Златоперко нямаше да допусне.

До кулата за скачане няколко жабки правеха упражнения за разгръване, клякаха и се разтягаха в шпагат. Местният отбор имаше световна слава, особено в дисциплината „Скок от 200 см с тройно завъртане“.

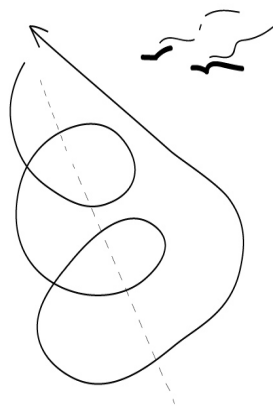
В това време наг блатото прелетяха гълъбите Марли и Карц, които правеха своите обиколки по бързоскоростно летене и, както обикновено, се караха за нещо.

Гълъбите имат важна роля в Горската олимпиада. Всяка година те изпълняват танца на церемонията по официалното откриване на събитието. Изключително отговорна задача, изискваща много усилени тренировки. Изпълнението му трябва да бъде безупречно.

По време на подготовката, първото нещо, което трябва да се направи е да се опъне дълго въже. То служи за център, около който гълъбите се учат да правят красиви осморки. Представете си ги! Едновременно, в правилна редица, литват с опънати нагоре главички, после се наклонят леко настрана, задържат крила, плавно забиват и се спускат надолу. После – рязък завой, дълга диагонална линия нагоре, задържане на крила, плавно спускане, рязък завой, диагонална линия. И така до безкрай. Ако си мислите, че е много лесно, заповядайте и вие да опитате.

Нашите приятели Марли и Кари обаче участваха и в отбора по висш пилотаж – спускане от голяма височина отвесно надолу с прибрани криле, малко наг земята рязка смяна на посоката и изстрелване право нагоре. И

Всичко това едновременно, двамата един до друг. Още обаче не се бяха усъвършенствали напълно:

— Слушай, Марли, пак летиш много близо до мен. При най-малкия повеи на вятъра ще изгубиш равновесие и ще ме удариш.

— Напротив! Капитан Пърси каза, че изпълнявам всяко движение с абсолютна точност.

— А защо тогава тупна на земята онзи ден?

— О, тогава слънцето ме заслепи и изгубих ориентация.

— Марли, много си безотговорен. Не искам да загубя заради теб. Тренирам толкова усилено.

— Аз също! – разсърди се, както обикновено, Марли.

Двамата бяха много улисани в разговора си и не забелязаха как две катерички пог тях се въртят и подскочат около някакъв странен бял предмет.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Четвъртък,
малко преди това или приблизително около 16.00
часа*

Катеричките Рикси и Пикси бяха излезнали да поиграят с топката. Още бяха деца, но отсега знаеха, че ще станат футболисти като баща си – Катерицо, голмайсторът на отбор „Дивите катерици“. По едно време Рикси така удари топката, че тя изхвърча много надалече и трябваше да я търсят дълго време.

— Какъв шут, а, Пикси? – перчеше се Рикси.

— Страшен си, братле! – потупа го Пикси.

— Ще станем големи футболисти и ще обикаляме горите по състезания.

— Дааа, ще видим свят. И всички ще знаят нашите имена и ще скандират от скамейките

РИКСИ ПИКСИ

— Еххх, кога ще пораснем? – размечтаха се катеричките.

— Ама къде отиде тази топка? Стори ми се, че падна в потока.

— Не я виждам никъде. Сигурно водното течение я е отнесло нататък към езерото.

— Възможно е. Я да се покатерим нависоко и да поогледаме.

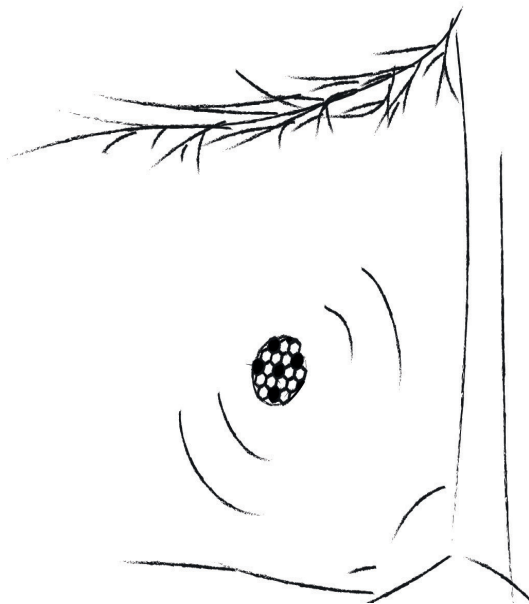
Двете катерички запогскачаха по клоните на

дърветата, гонейки се.

— А сега, виждаш ли я, Рикси? — попита Пикси, който се опитваше да настигне пързавия си брат.

— Не съм сигурен. Виждам нещо бяло, там го онова вирче, но не ми прилича на топка.

— Я! И аз го виждам. Хайде да се надпреварваме кой пръв ще стигне дотам.

ПЕТА ГЛАВА

Петък, сутринта

Инспектор Бу и полицай Бързи долетяха до вира при Големия бор, за да проверят сигнала на господин Крякокръц. Не знаеха много, но и най-малката улика, която можеха да открият, щеше да им послужи, за да разгадаят случая. Ако всъщност имаше какво да разгадават...

—И така, къщата на господин Крякокръц е точно отсреща. По неговите гуми, по това време е пиел вечерния си чай.

—Можем да направим предположение, че е гледал през онзи прозорец, с червеното перденце.

—Какво е разстоянието според вас, полицай Бързи. Около 50 метра?

— Мисля, че са точно 56 метра, инспектор Бу. Виждате ли обаче онзи храст? Според мен той би трябвало да е попречил на господин Крякокръц да види точно какво се случва. И как така е успял в тъмното да различи каквото и да било? Да не забравяме, че тези дни нямаше никаква луна.

— О, не подлагайте това на съмнение, полицай Бързи. Кукумявката е от семейство Совови – вижда чудесно в тъмното. Въпреки че, като се замисля колко зацапани изглеждаха очилата му... Хм.

— Предполагам, че сте прав, инспекторе. Ха! Вижте тук в калта, едва забележими следи от нечи крачка, на самия бряг на потока.

— Наистина, точно както каза господин Крякокръц. На пръв поглед изглеждат по-големи от тези на обикновена мишка или катерица. Но формата на ходилото е на подобно животно,

струва ми се. Дали да не направим отливка и да я изпратим за анализ на Къртичков?

— Инспекторе, елате. Тук в тинята има нещо. Прилича на...

— Странно, прилича на водорасло, каквото, струва ми се, не би трябвало да вирее тук. Виждал съм такова само в енциклопедията по ботаника.

— Да, щях да кажа същото. Да вземем проби.

— Подай епруветките и щипците, Бързи. В лабораторията ще ни кажат дали сме прави.

— Ще занеса всичко лично и без това имам път към болницата.

ШЕСТА ГЛАВА

*Петък,
малко след това*

Полицай Бързи беше изключително притеснен за своя приятел капитан Пърси. Предишната вечер младият Марли се беше появил с лошата новина, че капитанът лежи в несвят на Кривата пътека близо до Гълъбов дом. Слава богу, успяха да го откарат в болницата навреме и сега докторите се бореха за живота му. Все още не беше ясно какво се е случило: къде е бил, накъде е отивал, защо перушината му изглеждаше мокра, мръсна и лепкава? Напоследък в гората бяха започнали да се случват особено странни неща – първо Пърси, а и този съмнителен случай, за който ги осведоми господин Крякокръц и който май щеше да излезе, че не е просто измислица

на една възрастна кукумявка. Дали нямаха нещо общо? Дали някой злодей не се опитваше да отрови водата и капитана да е пил от нея? Но това звучеше налудничаво, а и потокът изглеждаше чист и не намериха нищо друго, освен това нещо, което приличаше на водорасло! Освен това, ако някой беше отровил водата, щеше да има и други жертви, а засега никой не беше погал подобен сигнал. Ясно беше, че ги чака много работа. Дали щеше да научи нещо ново от докторите:

— Доктор Щърк, имате ли вече новини? Как е капитанът? – не искаше да губи нито минутка полицаї Бързи.

— Здравей, Бързи. Засега положението остава критично. Още не е дошъл в съзнание. Поддържа висока температура, но има стабилен сърдечен ритъм. Опитваме се да разберем какво е поленало по перушината му. Изпратихме вече проби от веществото в лабораторията.

Предполагаме, че е получил отравяне чрез кожата и перата. Сякаш е бил залят или потопен в нещо, но не можем да определим какво.

— Благодаря, докторе. Точно отивам към лабораторията. Дано там да имат вече новини.

— Ще ви гържа в течение, Бързи. Но, ако и вие разберете нещо по случая, ще ни бъде от полза да го узнаем. Ще направим всичко, за да спасим живота на капитан Пърси.

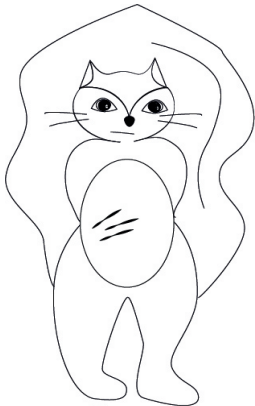
И полицаѝ Бързи хукна към лабораторията с надеждата, че ще намери отговори на хилядите въпроси, които се прескачаха във врабчата му глава.

По пътя се сблъска с госпожа Катеричка, извини ѝ се любезно и продължи забързано.

СЕДМА ГЛАВА

Петък,
по същото време

Госпожа Катеричка щеше да се поболее от тревога. Предишната вечер гве от децата ѝ – Рукси и Пукси („*Тези пакостници!*“), се прибраха късно.

Пукси

— Къде ходите, калпазани такива?
— развика им се тя. — Колко пъти съм ви казвала да се прибирате преди да се стъмни? Ах, само притеснения ми създавате.

— Извинявай, мамо. Заиграхме се — отговориха Рукси и Пукси, като

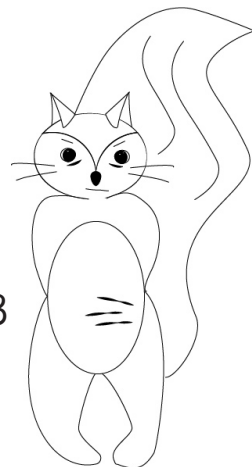
бързаха да се измъкнат от строгия поглед на майка си.

— Измийте си ръцете и седнете на масата! — заповяда им тя.

— Не сме гладни — отговориха катеричетата в един глас, като криеха ръцете си. — Отиваме да си легнем.

— Да си легнете? А каква е тази смраг, която се носи от вас? Я марш в банята!

Катеричките измърмориха нещо, но послушно се запътиха към банята, където се бавиха доста време, а после тихомълком се шмугнаха в леглата си.

Рикси

„Как не се усъмних веднага, че нещо се е случило?“, ядосваше се сега госпожа Катеричка.

Късно през нощта на Рикси и Пикси им стана много лошо и вдигнаха висока температура. Никакво лекарство не помогна и на сутринта се наложи да ги заведе в болницата, а там ги приеха веднага по спешност. Вече бяха изминали няколко часа, но докторите все още не можеха да ѝ обяснят от какво са болни.

И се носеше някаква ужасна миризма, която сякаш я преследваше...

ОСМА ГЛАВА

*Петък,
Все още сутринта*

Хърман четеше сутрешния вестник, докато закусваше. Милата му съпруга Дени се беше постарала да приготви любимите му кифлички, поднесени с топло кафе.

— Какъв прекрасен ден е днес, нали, скъпи? Мисля да отида на пазар и да купя някои пресни зеленчуци. Какво ти се похапва за вечеря? — попита тя, докато миеше чиниите, но въпросът ѝ остана без отговор.

— Хърман, чуваш ли ме? Случило ли се е нещо?

—Хм, странна работа. Виж какво пише във вестника:

ДОКТОРИТЕ СЕ БОРЯТ ЗА ЖИВОТА НА КАПИТАН ПЪРСИ
ГОЛЯМА НОВИНА РАЗТЪРСИ ГОРАТА. КАПИТАН ПЪРСИ ЕДВА НЕ СЕ ПРОСТИ С ЖИВОТА СИ, СЛЕД КАТО, ПО НЕИЗЯСНЕНИ ПРИЧИНИ, Е ИЗГУБИЛ РАВНОВЕСИЕ ПО ВРЕМЕ НА ПОЛЕТ И СЕ Е СГРОМОЛЯСАЛ В НЕСВЯСТ БЛИЗО ДО МЕСТНОСТ "ГЪЛЪБОВ ДОМ". МЛАДИЯТ ГЪЛЪБ МАРЛИ, КОЙТО СЕ ПРИБИРАЛ ПО СЪЩОТО ВРЕМЕ У ДОМА, ГО ВИДЯЛ ДА ПАДА И ИЗВИКАЛ ПОЛИЦИЯТА. ПРИЧИНИТЕ ЗА ЗЛОПОЛУКАТА ОЩЕ СЕ ИЗЯСНЯВАТ. СЪВЕТВАМЕ ВСЕКИ, КОЙТО ЗНАЕ НЕЩО ПО СЛУЧАЯ, ДА СЕ ОБАДИ ВЪЗМОЖНО НАЙ-БЪРЗО В ПОЛИЦИЯТА.

—Милият, какво ли го е сполетяло? — уплашено попита Дени, като едва не изпусна една чаша от тревога.

—Олеле, трябва да отида в полицията. Снощи, когато се разделихме, Пърси ми сподели, че ще се отбие до Топлия вир, за да разпусне малко след тежкия ден. Но пък Топлият вир е в обратната посока на Гълъбов дом. Какво е правел там по това време?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Петък,

същата дълга сутрин

Този сутрин Марли беше много разсеян и не се справяше с тренировките.

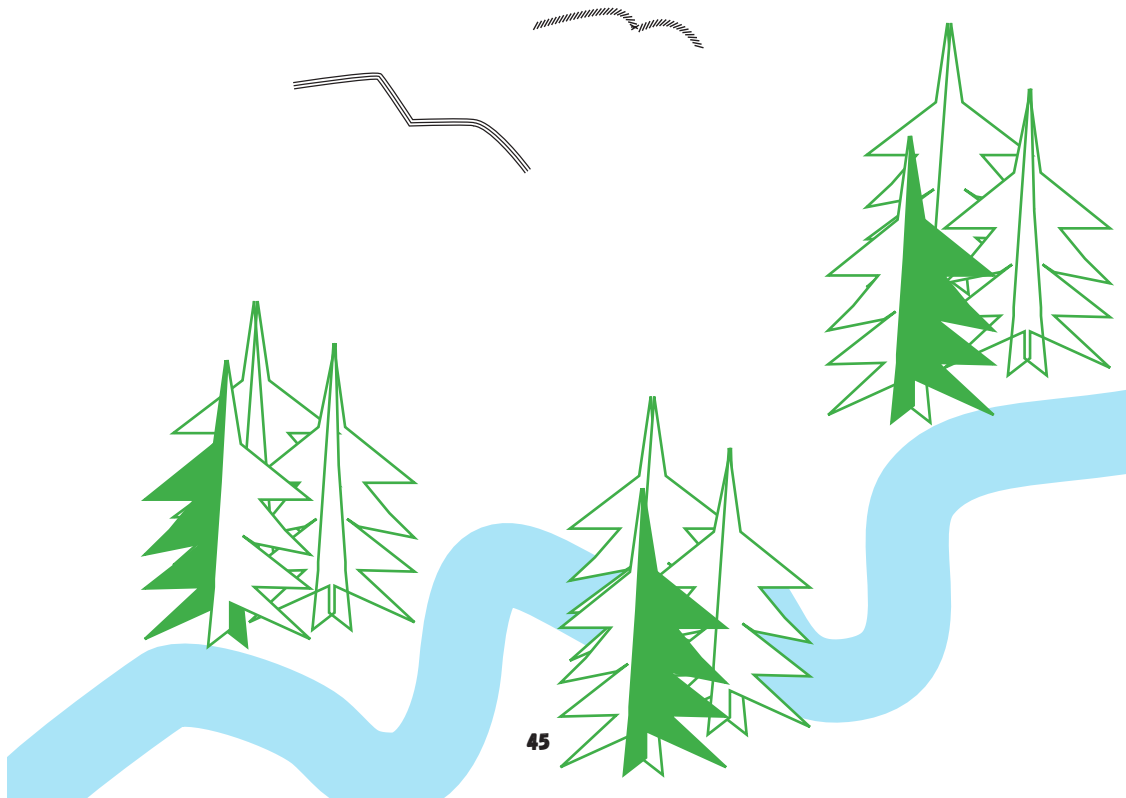
—Марли, летиш прекалено вляво, не забелязваш ли? – направи му забележка Кари. – Защо не внимаваш? Ще поускам да те сменят с друг състезател. Казах ти вече, че искам да спечеля златния медал тази година.

—Реката, реката... – мърмореше си Марли, без да ѝ обръща дори грам внимание.

—Каква река? Изпъни си шията и повдигни малко дясното крило – продължаваше да недоволства Кари.

— Сетих се! – извика изведнъж Марли.
Повдигна гясното крило, както му беше наредила
Кари, но, за да завие рязко и се устреми с всички
сила нанякъде.

— Ама, какво става тук? Чакай, къде... ? Ох, ще
гойда с теб, почакай...

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък,
малко по-късно*

Полицай Бързи четеше доклада на лабораторията. В него се казваше, че не са намерени данни някой да е нападнал капитан Пърси. Установено е счупването на 3 ребра и на костица от лявото крило, но заключението на докторите е, че тези телесни повреди се дължат на падането отвисоко. Под ноктите на жертвата е открит пясък, съответстващ на пясъка от реката, в района на Топлия вир. Засега обаче се чакаха резултатите от странното вещество, което беше поленнало по перата на капитана. За съжаление, местната лаборатория не можеше да установи произхода на веществото и още през нощта пробите бяха изпратени за изследване в

голяма лаборатория, чак във Великобритания. Щеше да отнеме време, може би цял ген, докато бързолетеца Соколчов стигне готам. Трябваше малко търпение.

От лабораторията обясниха на Бързи, че веществото е било много лепкаво и лекарите трудно са го почистили от тялото на капитана. Благодарение на доктор Саламандър, който беше преминал специализация в далечния Китай, успели да приложат древен метод за отмиване на мазни и лепкави течности със специална отвара от жожоба и женшен, прецедена и смесена с извлек от стръкче пресен розмарин, предварително накиснат в спиртен разтвор.

— Значи засега чакаме, така ли, Къртичков?

— Нямаме избор, Бързи. Ще те държа в течение.

— А може ли да ми кажеш нещо за водораслото, което ти донесох преди малко.

— Странна работа! Откъде ли се е взело? Това ми прилича на вид червени водорасли, който, доколкото помня, расте само в Индийския океан – Къртичков се насочи към библиотеката, която беше отрупана с всякакви енциклопедии. – Не знам как би могло да попадне в нашата река и то – във вирчето до Големия бор. Дали пък не греша? Ще имам повече информация, когато го разгледам внимателно под микроскоп и направя някое и друго проучване в дебелите книги. Може да имаме късмет и да открием нечи отпечатъци по стеблото, нищо че е престояло във вода.

— Ще ти бъда благодарен, Къртичков. Доскоро.

— Доскоро, Бързи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък,
някъде пак преди обяг*

Гарванът Гогжи Гра клатеше ритмично глава, докато слушаше песента, която току-що беше пуснал по радиото и се подготвяше да обяви името на следващата. Гогжи носеше тежък синджир на врата си, а на главата винаги имаше слънчеви очила (не че ги ползваше, разбира се, защото птиците имат естествена защита от слънчевите лъчи, но пък знаеше, че е много модерно). Ще попитате откъде гарван може да се е снабдил с такива джунджурии? Всъщност, Гогжи обичаше да се навърта около хората, които идваха на пикник в гората. Слушаше разговорите им, изучаваше ги, а когато си тръгнаха, с удоволствие

— Не, този път е сериозно. Искам да пуснеш съобщение по радиото, ако някой е забелязал нещо странно до реката вчерта, веднага да се обади тук или най-добре в полицията.

— До реката? Какво странно може да има там? Вода, знаеш, камъчета.

— Не, снощи се случи нещо ужасно. Сигурно си чул, нали съобщавате новините? Капитан Пърси...

— О, ти за капитан Пърси ли? Каква история... И аз се чудех какво ли е станало?

— Да, аз го намерих и той... Ами, чух само да казва „Реката“ и не мога да проумея какво трябва да означава това. Нали ще помогнеш, Гогжи, приятелю?

— Как не! Знаеш ли, даже още сега ще кажа

на моята репортерка мухата Ма Ринка да огледа с екипа района около реката, а пък може и да поразпита тук-там. Имаме си информатори, все някой ще е чул нещо.

— Страшен си. Разчитам на теб. Иска ми се да помогнем на капитана. Той е добър човек.

— Ясно, момче. Имай ми доверие.

И Марли и Кари отлетяха.

ДВАНДЕСЕТА ГЛАВА

Само час след това...

Няколко сврачки и един черен кос чакаха нетърпеливо полицаї Бързи пред полицейското управление и вдигаха шум до небесата.

— Какво става тук, многоуважаему? Каква е тази гюрултия?

— Полицаї Бързи, полицаї Бързи – спуснаха се едновременно всичките към него, като му препречиха пътя към вратата. — Трябва да ви съобщим важни новини. Всички ние имаме информация по случая с капитан Пърси.

—Аз първо трябва да кажа! – обади се едната сврачка, с голяма лилава шапка с широка периферия, която разбута грубо насъбралите се.

—Но, моля те, Суси, аз знам по-добре какво се случи! – намеси се ядно друга сврачка, която носеше препълнена пазарска чанта.

Към този хор се Включиха и другите присъстващи и за миг полицаї Бързи помисли, че главата му ще се пръсне. Наложил се да повиши тон:

—Тишина! Първо, как така информация по случая с капитан Пърси?

—Ами по радиото съобщиха, че всеки, който има някаква информация по снощния случай, трябва да се обади в полицията – каза сврачката с шапката, която бяха нарекли Суси.

— Аха, по радиото значи. Виждам, че новините се разпространяват бързо. Слушам ви, но моля, една по една. Първо вие, госпожо, с пазарската чанта – обърна се към нея полицаї Бързи, като извади тефтерчето си и се приготви да записва.

— Да, благодаря полицаї. Аз съм госпожа Мици и живея в квартал „Кривосвраково“. Да ви кажа, онази вечер, точно когато бях сигнала на двора да си накисна краката в легенчето, чух странни вико̀ве откъм реката. И после настана гробна тишина. Веднага разбрах, че се е случило нещо ужасно. И му казах аз на моя старец...

— Дрън-грън, Мици. Крясъците не бяха откъм реката, а откъм Горния вир. Моята къща е по-близо и по-добре чух какво се случи.

— А пък аз даже видях с очите си, а не просто чух, как някой се цамбуркаше във водата и после се разнесоха крясъци – намеси се пълничка сврака,

която буташе детска количка.

Свраките не спираха да спорят и да се бутат, докато накрая едната си скъса перления гердан, подарък от баба Ё и навсякъде се разхвърчаха перлени топченца.

— Моля ви, въобще не беше така. Първо, няколко души вдигаха дълго време шум около вирчето. Чух ги, защото по това време си прекопах лехите. Беше още светло. А пък после, тъкмо беше започнало да се свечерява, когато се разнесоха виковете.

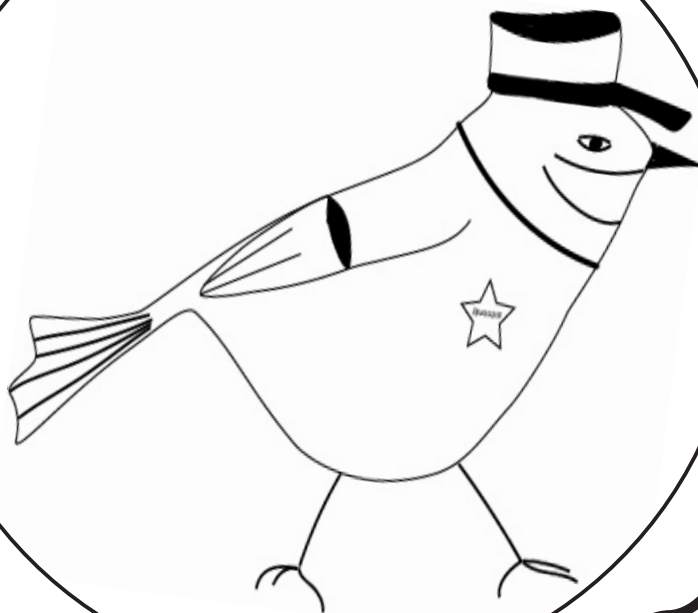
— Всъщност, виковете не бяха откъм реката, а откъм пътеката към вирчето. Ето какво се случи. С гвете ми рожбички се прибирахме по пътеката до вирчето, когато ни връхлетяха две катерички. Децата ми така се изплашиха, че се разписукаха, а аз се ядосах на катеричките и им се скарах – окончателно обрисова картината черният кос.

— Аха, започнах да разбирам – каза полицаят, като прибра разочаровано тефтерчето в десния си джоб. – Всичко записах. Оставете имената си и вашия адрес на секретарката ни Анджи, в случай, че ни е необходима допълнителна информация.

И полицаи Бързи остави досагните клюкарки да продължат спора си. Все още не беше много убеден, че беше научил нещо полезно. Две катерички са играли около реката снощи. Дали не трябва да отидат да огледат пак мястото? И дали ще се окаже, че тази информация също има нещо общо със случая на капитан Пърси?

— Ще извикам инспектора. Безспорен факт е, че четири очи и две човки могат да видят и усетят повече неща – каза си той.

**ПОЛИЦАЙ
БЪРЗИ**

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък,
след обедната почивка*

Инспектор Бу и полицај Бързи се върнаха отново при предполагаемото местопрестъпление. След като направиха задълбочен анализ, вече бяха абсолютно убедени, че между случая с капитан Пърси и необичайното водорасло има нещо общо. Нямаше как да е другояче. Затова пък информацията за гвете катерички, които са тичали наоколо, сметнаха за подробност, която с нищо не им помага да разплетат загатката.

—Имам усещането, че изпускаме нещо, полицај Бързи.

— Дали да не разширим района на търсене и да се огледаме по-внимателно за улики, които биха ни помогнали да разберем какво се е случило онази вечер?

— Хайде да започнем отначало, стъпка по стъпка. Да тръгнем откъм брега. Ето тук, точно до водата, видяхме следите от малки крачета, които за съжаление вече са заличени.

— Може би онези катерички са играли и тук? – направи предположение Бързи.

— Няма как да го твърдим със сигурност. Като се замисля, трябваше да се усъмним по-рано и да извикаме Къртичков все пак да направи отливка на следите. Всъщност полицаї, не направихте ли снимки на местността сутринта?

— Направих, разбира се, но така и не ми остана време да ги разгледам. Мислите ли, че ще могат да

ни дават някаква информация?

— Сигурен съм. Особено като се има предвид професионализма на Къртичков и помощниците му.

— Разбира се! Да преминем към улика номер 2 – намереното водорасло.

— Хайда да огледаме. Ако предположим, че това парченце водорасло е дошло отнякъде – независимо дали е донесено от реката или някой го е изхвърлил тук, със сигурност трябва да има още, нали? Не е възможно да не са се задържали тук-там, макар... водата бавно да се оттича в онзи край – инспектор Бу оглеждаше внимателно терена и разсъждаваше на глас, а полицаи Бързи записваше. – Трябва да отбележим, че от тази страна на вирчето водата е заблатена, което означава, че тук тя се задържа по-дълго. Дали да не поразровим малко?

—Предлагам да извикаме гмуркачите. Те ще могат да огледат по-внимателно.

—Ами ако предположим, че именно тези водорасли са отровили водата и после отровата е поленнала по перата на капитан Пърси и постепенно се е всмукала в кожата му?

—Но какво би могъл да прави капитан Пърси тук? И защо някой да иска да го отрови? Трябва да отговорим на много въпроси, преди да направим заключение.

—Да, имаш право, полицаї. И все пак, както казахме, водата се оттича. Виждаш ли, ето там – точно, където двете скали образуват тесен процеп. А идва от по-горния вир точно до онова дърво – Инспектор Бу кръжеше ниско над вирчето и отбелязваше с номерца важните места, които можеха да им послужат за отправна точка при техните разсъждения. – После, мисля,

че продължава пътя си през няколко други вира и накрая се влива в реката.

— Така е наистина! Да вземем проби от водата и да ги занесем в лабораторията.

— А защо и да не огледаме откъде точно преминава? Може да забележим нещо съмнително по пътя. Особено в близост до бреговете, където обикновено се отлагат най-различни неща, защото там скоростта на течението е по-ниска.

Точно, когато инспектор Бу и полицай Бързи литнаха към двете скали в средата на вирчето, за да вземат съответните проби, чуха гласа на Къртичков, който ги викаше:

— Инспекторе, полицай... Ох, какво е това? – ядоса се лабораторният гений, когато главата му се удари в нещо, на излизане от къртичия тунел. – Къде сте? Открих нещо...

Къртичков тичаше с късите си крачка към вирчето, когато забеляза, че Бу и Бързи оглеждат внимателно скалите:

—И вие ли открихте нещо?

—Може би, Къртичков. Дали би могъл да гойдеш тук, за да погледнеш и ти?

Къртичков, който още търкаше главата си на удареното място, огледа недоверчиво водата:

—Никакъв шанс, инспекторе. За нищо на света не влизам във вода.

—Хубава цицина, Къртичков! Откъде се сгоди с нея? – засмя се Бързи на вида на колегата.

—Даа, цицина... Ударих се в нещо, на излизане от тунела, ей там. Даже не успях да видя какво е. Но, слушайте, момчета, открих нещо важно.

—Какво, Къртичков? – отвърна му инспекторът, докато усърдно ровеше с човката си изпод една от скалите, опитвайки се да изгърпа намереното. Явно и той беше открил нещо важно.

—Ами, по водораслото, което, между другото, се оказа от вида „Алгас Хлорофитас“, намерих следи от представител на рог гризачи.

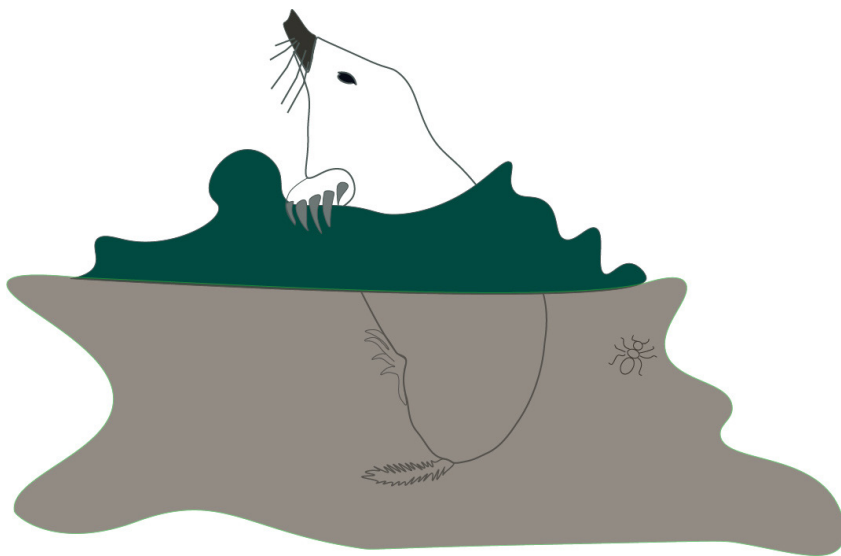
—Гризачи? А по-точно?

—Гризачи, като гризачи – мишка, катеричка, а може би нещо по-голямо, като ... Оо, боже мой, плъхъх – изкрещя Къртичков и се зарови бързо под земята.

—Плъх ли? – учудиха се Бу и Бързи. – Тук няма плъхове. Къртичков, къде изчезна?

Инспектор Бу и полицаи Бързи се огледаха, но наоколо нямаше следа нито от Къртичков, нито

пък от предполагаемия плъх.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък сутринта,
след срещата с Годжи*

—Марли, почакай. Откога си започнал да летиш толкова бързо?

—Нямаме време, Кари. Трябва да открием какво точно се е случило и да помогнем капитан Пърси да бъде излекуван.

—Чакай, успокой се. Нали докторите са казали, че е въвн от опасност. Трябва му просто време, за да се възстанови.

—Но той искаше да ми каже нещо, преди да изгуби съзнание. Аз трябва да откроя какво. Ами, ако и други са в опасност?

—О, ти си бил много упорит!

—Да, такъв съм си!

—И какво ще търсим според теб?

—Не знам. Трябва да открием къде точно е бил преди да го намеря, откъде идваше? Трябва да е бил близо до реката или пък...

—Какво „или пък“?

—Сетих се! Треньор Хърман трябва да знае нещо. Нали му е помощник?

—Правилно. Хайде да отидем у тях и да го попитаме.

И двамата отлетяха към дома на помощник-треньора

— Не, не сме видели никој. Привидяло ти се е, тук не живеят плъхове.

— Момчета, може къртиците да не се славят с най-доброто зрение, но обонянието ми не греша. Елате да ви покажа, беше точно тук.

Тримата се скупчиха до гървото, което им посочи Къртичков и започнаха усърдно да търсят някакви улики:

— Казах ви, казах ви! – Все още шепнейки каза Къртичков и заръкомаха, приканвайки ги да се приближат.

— Но тук няма никој! – възрази инспекторът.

— Ето, вижте, следи от плъх!

Наистина до един от

големите извиващи се корени на дъба имаше пресни следи от нечии ходила.

— Сигурен ли си, че са от плъх? Защо да не е от язовец, мишка или катерица?

— Разбира се, че съм сигурен, не ставайте смешни. Ще ви покажа – тримата се наведоха, за да погледнат по-отблизо. – По дължината на ходилото и формата на пръстите, можем със сигурност да посочим, че това стъпало принадлежи на дребен гризач. Обърнете обаче внимание колко дълбоко е потънало ходилото при петата. Това ни подсказва, че следата е от малко по-тежко животно. Не може да е от някаква си мишчица. А пък един язовец има къде-къде по-голяма лапа. Стъпалото тук е тясно и издължено... С една дума, няма съмнение. А, което ми напомня и защо дойдох. Уликите по водораслото.

— Чакайте малко. Сега разбирам! – възкликна

инспектор Бу. – Водорасли, гризачи, мишки...
Аптекарята Мишона! Как не се сетихме по-рано?

— Но нали току-що ви казах, че не е просто мишка, – опита се да възрази Кътичков.

— Няма начин. Всичко е ясно! – допълни Бързи. – Какво иначе ще прави тук водорасло от Индийския океан? Трябва веднага да я разпитаме!

— Да я задържим, да претърсим дома ѝ и аптеката, и да разпитаме всички, които си купуват билки от нея – завърши решително Бу.

— Но, инспекторе, това е цялата гора! Едва ли е по силите ни.

— Хъм, добре де! Всички, които са били в аптеката ѝ вчера и онзи ден.

— Но, как ще разберем кой е ходил в аптеката

ú? – опита се пак да възрази полицаят.

— Ох, пак имаш право, Бързи. Добре, хайде първо да отидем да видим гали си е в къщи. А, Къртичков, щях да забравя. Виж какво намерихме под ония скали.

— Ами пак – водорасло от рога „Алгас Хлорофитас“.

— Водорасло, ама не ти ли изглежда особено? Цветът му сякаш е друг.

— Хм, като че ли и някаква миризма се усеща. Дагено, ще го проуча.

— Благодаря.... и виж, направи нещо с тази цицина, момче – загрижено, но и с малко насмешка, каза инспекторът и заедно с полицай Бързи се запътиха към билковата аптека на госпожа Мишона.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*В същото време,
при дома на Шърман*

На излизане от къщи Шърман се сблъска с Марли и Кару, които се опитваха да кацнат с несъобразена скорост:

— О, небеса и гълъби! По-полека, геца – потриваше рамото си помощник-треньор Шърман.

— Тренер, важно е. Добре, че си тук. Опитваме се да съберем информация по случая с капитан Пърси. Ти трябва да знаеш къде е бил снощи. Нали си тръгвате заедно.

— Спокойно, Марли. Тръгнал съм точно към полицията.

— Опасявам се, че нямаме време за това. Може би не знаеш, но аз бях този, който го откри и се обади за помощ. Когато се приближих до него, малко преди да изгуби съзнание, той се опита да ми каже нещо. Но аз чух само „Реката... “ и нищо друго.

— „Реката“ ли? Трябва да е искал да предупреди за нещо.

— Именно. Затова смятам, че трябва да побързаме. Трябва ти да си го видял за последно?

— Така е. Когато си тръгнахме, Пърси ми сподели, че възнамерява да мине през Топлия вир. Знаете колко приятна е водата там. Искал разпусне след тежкия тренировъчен ден. Мисля, че така и направи.

— Хайде, Кари, да не губим време тогава, да отидем при Топлия вир. Може би така ще

разберем, какво е искал да каже.

— Чакайте, деца. Ще гойда с вас. Сами няма да се справите – извика след тях Шърман и се опита да ги настигне.

— Добре! Но не сме деца! – възмутено казаха Марли и Кари почти едновременно.

— О, веднъж да сте на едно мнение за нещо. Май имате напредък в отношенията си. Да не сте решили най-накрая да станете отбор? – реагира на забележката им Шърман, който отгавна се опитваше да ги убеди, че, за да успеят, трябва да се разбират и изслушват, а не непрекъснато да се гърпат и карат.

Марли и Кари замълчаха. Сега имаха много по-важна задача – да помогнат на своя треньор да оздравее, като разберат какво се е случило, а може би – и да спасят цялата гора от опасност.

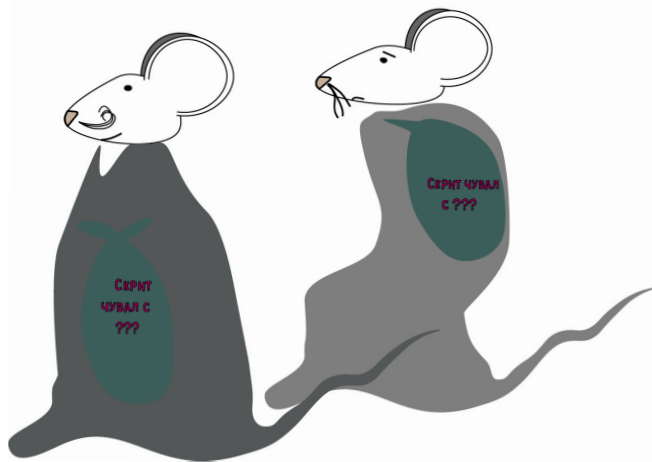
СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък,
след операция „Задържане под стража“*

Инспектор Бу и полицај Бързи се приготвиха да разпитат заподозряната – госпожа Мишона.

Първоначално не бяха съвсем сигурни дали да я задържат, защото още не знаеха дали имат основание да я обвинят в нещо. Но, когато почукаха на вратичката на аптеката ѝ и никој не им отвори, изведнъж събитията се развиха в съвсем друга посока. Точно, когато бяха готови да си тръгнат, Къртичков, който беше решил да ги придружи и изчакваше да види какво ще се случи,

скрит в един от своите тунели, им сигнализира, че аптекарката се опитва да избяга през таен подземен тунел. И то – не беше сама. Наложиха се да разбият вратата, а когато влезнаха, загатяха видяха зееща гунка, водеща нанякъде. След кратко преследване, в което се включиха даже тайните служби (няколко преследвачи хлебарки, които винаги дебнеха наблизко), бегълците бяха задржани – госпожа Мишона, заедно с два огромни плъха, които се оказаха нейни племенници. В тях намериха, също така, цели два

чувала водорасли от Индийския океан. Показаха се точно от вида на онези, които вече бяха открили във Вирчето.

— Госпожо Мишона, ще ви помоля да се придържате към истината и да не се опитвате да лъжете. Надявам се разбирате, че се намирате в Полицията! – започна разговора инспектор Бу. – И така, от кого и защо бягахте?

— Аз ли? Ама, защо? Аз не съм бягала. Че защо ми е да го правя? Не, няма такова нещо. Даже въобще не разбирам какво правя тук? – заоправдава се гребната аптекарка.

— А защо тогава не отворихте врата, когато почухме, а вместо това предпочетохте да избягате?

— Да съм избягала? Но, моля ви, ако ви бях чула да чукате, разбира се, че щях да отворя.

Просто бяхме тръгнали по подземния тунел
наааа... гости при рогнини.

— Да, при рогнини, разбира се. А защо
влачехте тези чували с вас?

— Чували ли? – гланите на госпожа Мишона се
потяха. – О, да, нищо особено. Подарък. Чудесен
чай. Моите рогнини го
обожават.

— Чай ли? Просто чай,
така ли?

— Да..., но специален,
от... индийски водорасли.

— Хм, така разбрахме и
ние. Индийски водорасли.
От рода „Алгас
Хлорофитас“, за да бъдем

ЗАПОДОЗРЯН НОМЕР ЕДНО
ГОСПОЖА МИШОНА

по-точни.

— Ъъъъ..., всъщност, да. Най-обикновени индийски водорасли. Напълно безвредни.

— Безвредни?! А защо тогава капитан Пърси лежи в болницата с натравяне и едва не изгуби живота си?

— Но? Какво говорите? Кои е капитан Пърси и какво общо има той с моите водорасли? – запрemiга обвиняемата.

— Госпожо Мишона, имам усещането, че не разбирате колко сериозно е всичко. Един живот виси на косъм! Можете ли да ми кажете къде бяхте срядга вечерта между 8 и 8 часа и половина?

— Около 8 часа?... Срядга?...

— Да, срядга, около 8 часа – натърти инспектор

Бу, като тайно поглеждаше полицаи Бързи с поглед, казващ „Пипнахме я!“.

— Ами – гласът на госпожа Мишона започна едва забележимо да трепери – в сряда, около 8 часа трябва вече да съм била затворила аптеката.

— Аха! Лъжете! Имаме очевидец, който може да се закълне, че е видял в аптеката ви да свети по това време.

— Ааа, около 8 и половина ли казахте? – ситни капчици пот избиха по мишето чело. – Ама вие за тази сряда ли питате? – последва нервен смях. – Ах, как можах да забравя? Подреждах новата стока. Веднъж в месеца получавам стока и трябва да я подредя по рафтовете, да налепя цените. Ужасно много работа за възрастна госпожа като мен. Затова племенниците бяха дошли да ми помогнат. Добри момчета са. Нищо не са направили.

— Ааа, тези ги слушаме и от най-големите престъпници. Никога нищо не са направили. Всички са невинни. Но – го доказване на противното, госпожо Мишона! – намеси се и полицай Бързи в разпита.

— Уважаема госпожо, няма какво да ни мотааете с разкази за подреждане на стока по рафтовете. Ако ще племенниците ви да имат диплома от най-престижния университет, пак няма да можете да разсеете съмненията ни. Да говорим направо. – инспектор Бу реши да сложи картите на масата. – Открихме от вашите „безвредни“ индийски водорасли във вурчето. Както вече казахме, имаме свидетел, който ни уведоми, че е видял две съмнителни същества – очевидно гвамата ви племенника, които в момента гризат опашки в наашия арест, да изхвърлят нещо във водата, в сряда вечерта между 8 и 8 часа и половина.

— Няма да кажа нищо повече без адвокат –

отсече изведнъж госпожа Мишона. Да не беше вчерашна? И тя е гледала филми, я!

— Аха, значи има какво да кажете? Така ли да разбираме, госпожо Мишона? Моля, не ни губете времето повече. Ще признаете ли, че сте се опитали да се отървете от незаконно притежавано количество индийски водорасли, като сте наредили на двамата си племенници да го изхвърлят във вирчето и така да потулите всички улики, без да подозирате, въпреки че сте могла и е трябвало да предвидите, че това ще доведе до отравянето на водата и, в резултат, до застрашаване живота на капитан Пърси, което госпожо Мишона, може спокойно да бъде сметнато за

Имате ли да кажете сега нещо в своя защита, госпожо? – инспектор Бу се беше изправил застрашително в цял ръст над обвиняемата, като беше опрял криле в ръба на масата, а очите му се намираха на милиметри от нейните.

За миг в стаята настана гробна тишина. Даже, като се замисля, почти се чуваше буйното туптене на мишето сърчице. Дребната гама се опитваше да разбере какво точно ѝ се беше стоварило на главата. Вярно беше наистина, че вече няколко години, заедно със своите племенници успяваха да внесат нелегално в гората това рядко индийско водорасло, което после продаваха с госта добра печалба на обитателите на подземния свят – червеи, лалугери, някои видове змии. Разбира се, не и на къртиците. Те бяха много недоверчиви, а и имаха човек в полицията. Водораслите се струваха и правеха на отвара, която действаше изключително добре при някои болести по тези

животни. Но, за първи път чуваше, че индийското водорасло може да говеде до натравяне. В това нямаше никаква логика!

— Мисля, че е станала голяма грешка. Всичко ще си кажа. Но моля ви, престанете да обяснявате как водораслите са натровили водата. Това е абсолютно невъзможно или да не съм аптекарка вече девето коляно. Това са най, ама най-обикновени водорасли, които се пият като отвара. Използват се като лекарство от векове, а не като отрова. Никога. Абсурд!

— Какво тогава правят вашите водорасли във вира и защо сте пращали племенниците си да ги изхвърлят там по тъмно, щом са толкова безобидни?

— Истината е следната – прегаде се окончателно Мишона. – Омръзна ми да давам толкова пари, за да ги купувам чак от Индия.

Това е голяма разправия, нали разбирате?
Търговията е сложно нещо. Реших, че бихме
могли да развъждаме водораслите тук, в нашата
река и затова пратих племенниците да ги изсипят
във вирчето. Надявах се, че ще започнат да се
размножават и да си направя малка собствена
ферма за отглеждането им.

— Аха, значи сте правила планове да
забогатеете от незаконното отглеждане на
водорасли? Това никак не е позволено, мила
ми госпожо! А проверихте ли какви биха могли
да бъдат вредите от това? Ами помислихте ли
за малките рибки и беззащитните жабки, които
трябва да живеят с тези водорасли? Ами ако
тези водорасли унищожат местната водна
растителност??? Чувала ли сте, госпожо Мишона,
термина „ЕКОЛОГИЧНА КАТАСТРОФА“???

Госпожа Мишона гледаше безпомощно.
Нямаше какво да каже. Беше виновна.

Но... не достатъчно, за да се разplete случая с капитан Пърси – мислеха си инспектор Бу и полицаї Бързи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*По същото време,
В другия край на гората*

Шърман, Марли и Кари стигнаха до Топлия
Шир.

— Да се разделим в три посоки, за да претърсим по-бързо района. Аз ще огледам южната част, Марли – северната, Кари – обходи местата около брега.

— Разбрано, тренер Шърман – и Марли и Кари се спуснаха да разследват, всеки своя участък.

След 15-минутно обикаляне, тримата кацнаха

обратно на брега:

— Не забелязах нищо странно – каза Шърман.

— Аз също – каза Кари.

— И аз, за съжаление – каза Марли и ритна ядосано едно речно камъче, когато... – Я, вижте там. Това не е ли колана на капитана?

— Да, неговият е. Бил е тук. Знаех си – извика Шърман. – Ето я и шапката му. Но защо ги е забравил?

— Според мен, ето какво се е случило – решително заяви Марли и пак се сети за онзи детектив Шерлок, от книгата. – Дошъл е до вира за топла баня, както е казал. Свалил е колана и шапката и е влезнал във водата. После нещото се е случило и той е излетял набързо, без да има време да вземе каквото и да било.

— Значи, каквото и да се е случило, се е случило тук – заключи Кари.

— Така е. Но защо последните му думи бяха „РЕКАТА“, като тук няма нищо съмнително?

— Пълна загадка – добави и Шърман. – Хайде, да занесем колана и шапката му в полицията. Може там да се досетят за нещо, което на нас ни убягва.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък,
около 15,00 часа*

—Инспектор Бу, на телефона е бързолетецът ни Соколчов. Обажда се от Лондон и иска да говори спешно с вас – каза Анджо, нахлувайки в стаята за разпити.

—Игвам на секундата. Полицай Бързи, оставам на вас да приключите разговора с госпожа Мишона.

Инспекторът забърза към телефона:

—Слушам, Соколчов – каза той в слушалката.

—Инспекторе, здравейте. Имам важни новини. Откриха какво е това вещество. Предавам слушалката на инспектора.

Отсреща се чу се прашене.

— Алоу, инспектоур Ху¹.

— Оу, Инспектор Бу!

— Ноу, инспектор Ху!

— Ъъ, аз съм инспектор Бу!

За миг настана объркване и Соколчов трябваше да вземе нещата в свои ръце, за да може разговора да продължи:

— Ъъ, инспектор Бу, както казах, давам ви инспектор Ху. Той ще ви обясни по-подробно.

1 На английски Who /Ху/ означава „Кой“

— О, съжалявам. Останах с впечатлението, че трябва да се представя. Слушам ви, инспекторе. За мен е чест.

— Йес, тенк ю. Хелоу!
— каза този път спокойно инспектор Ху със силния си английски акцент. — Трябва да ви кажа какво оуткрихме, тъй като няма време за губене. Интересноу, много интересноу. Резултатите показаха, че става въпрос за някакъв вид автомобилноу гориво или моторноу маслоу.

— Гориво ли? Искате да кажете онова нещо, което хората сипват в колите си?

— Страхувам се, че да, инспектоуре.

— Но как то ще попадне в нашата река?

— Това е интересното в случая. И ние бихме искали да узнаем.

— Опасно ли е? Как да лекуваме пациента, чиято перушина е била залята с това... как да го нарека... с този петрол?

— Ще ви изпратим тоучни указания. По-важнотоу е сега да откриете къде е бил разлят и да съберете петноуто. В проутивен случай, ще има оуще жертви и... последствия за всички, живеещи в реката, а и тези извън нея. Веществоуто е изключителноу оутровноу.

— Описвате страшна картина, инспекторе. Катастрофа!

— Но реална, за съжаление. Трябва да действате. Йес.

— Няма да успеем сами. Нямаме специалисти. Дори не знаем откъде се е появило това нещо.

— Загължителноу се оупитайте да намерите източника, за да е сигурноу, че повече няма да има такива случаи. За оустаналотоу – ще изпратя наши специалисти да ви помоугнат.

— Ще бъдем особено благодарни.

— Винаги моуже да разчитате на нас, инспектоур Бу. Гуугбай.

— Доскоро, инспектор Ху.

Слушалката остана да виси в крилете на инспектора. Новината го разтърси – разлив на петрол. Това е невъзможно или поне така изглеждаше досега.

— А ние си губим времето с гребни нарушители

– забърза инспектора към стаята за разпити.
– Бързи, имаме работа. Извинявайте, госпожо Мишона. Може да се приберете засега у дома. Ще ви потърсим... , може би... , по-късно.

Полицай Бързи не разбираше какво става, но хукна да настигне инспектора.

На вратата обаче ги пресрещнаха Хърман, Марли и Кари:

—Инспекторе, Бързи, вижте какво намерихме при Топлия вир – и Шърман показа колана и шапката на капитан Пърси.

—Коланът и шапката на капитан Пърси? При Топлия вир? Там ли е бил капитанът преди случката? – успя най-накрая да навърже две и две инспекторът.

—Да, снощи, когато се разделяхме ми каза,

че отива там, а след като намерихме и нещата му, мисля, че вече няма съмнение.

— Добре, това може да ни помогне. Елате с нас. Имаме важна задача.

— Каква, инспекторе? – беше нетърпелив да узнае Марли. – Готов съм да изпълня всичко.

— Разбрахме какво е черното лепкаво вещество по перушината на Пърси – петрол.

— Петрол!! – възкликнаха всички едновременно.

— Но това на практика е невъзможно – възрази Бързи, който също чак сега научи новината.

— Затова трябва да напразним всички сили и да разберем как е попаднал в нашата река. Ще трябва да се разпръснем и да претърсим всички водни басейни в района. Инспектор Ху ми обясни,

че ако не предприемем веднага нещо, ще има и други засегнати. А да не говорим за водата, която трябва да бъде почистена, и то – веднага, – не можеше да си поеме гъх инспекторът. – Определям среща при Топлия вир след 30 минути. Кари, може ли за момент. За теб имам друга задача.

— Да, чичо? – Кари беше племенница на инспектор Бу и сега се радваше, че може да помогне за разкриването на истински случай.

— Искам да отидеш при нашия криминалист Къртичков и да му съобщиш резултатите от Лондон, а също така, да кажеш и на докторите. Много се надявам да знаят какво да правят с пациента оттук нататък.

— Разбрано – и Кари отлетя в посока към болницата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

*Петък,
точно в 15 часа и 55 минути*

След 30 минути, както се бяха разбрали, всички се събраха при Топлия вур. Последен пристигна Марли, който отдалече се опитваше да каже нещо на другите:

— Намерих го, намерих го – крещеше той.

— Къде е? – попитаха нетърпеливо инспекторът, Бързи и Шърман.

— Наголу по реката. Бързо, последвайте ме.

Точно се бяха издигнали на една педя от сушата, когато чуха виковете на Къртичков и Кари:

— Изчакайте малко. Чакайте – махаше розови ръце Къртичков.

Въпреки че бяха много нетърпеливи да намерят петното, четиримата разследващи кацнаха обратно на брега.

— Дано е важно, Къртичков. Марли е забелязал петното – каза инспекторът.

— Наистина ли? Слава богу! Знам как да го съберем. От малък се интересувам от такива работи. Ако само съм знаел, колко полезна ще ми е тази информация някой ден. Взел съм всичко необходимо и съм информирал специалните отряди. Но, има и друго.

— Хајде, Къртичков, петното няма да спре, за да ни изчака да се наприказваме – ядоса се Бързи.

— Нали помните, че сутринта получих огромна цицина, след като се ударих в нещо на излизане от тунела.

— Е, и? – спогледаха се Бързи и Бу.

— Тогава не обърнах особено внимание на странната миризма, която се носеше наоколо. Но сега, когато разбрах, че става въпрос за петрол, вече знам откъде е идвала. Освен това, трябваше да изследвам същото лепкаво вещество, като това по Пърси, но, което беше поленнало по ръцете на две непослушни катерички, които от днес сутринта също са в болницата. Когато Кари дойде и ми каза, че от Лондон са се обадили със своето заключение, най-накрая наредих пъзела.

— Аз пък все още не виждам цялата картина –

недоверчиво каза инспекторът.

— Катеричките! Те стоят в основата на всичко – заяви гордо Къртичков.

— Катеричките?! – възкликнаха всички.

— Да, тези малки разбойнички. Отидох да ги разпитам и всичко си изпяха.

— Така ли? – наоколо все още цареше неразбиране.

— Вчера следобед Рикси и Пикси – така се казват катеричките – отишли да си търсят топката до вирчето, където я били изгубили и случайно се натъкнали на бяла туба с някаква течност. Виждате ли, точно същата туба ме прасна по главата. Нали са им малки и чевръсти ръчичките, отворили капачката, за да видят какво има вътре и без да искат разлели течността във водата. После

видели огромното черно петно, което заплувало по водната повърхност и избягали уплашени. Разбира се, не посмели да разкажат на никого какво се е случило, затова пък – здравата изцапали ръцете си.

— Ах, тези нехранимайковци. Ще ги науча аз! – закани се инспектор Бу. – Веднага започвам да им мисля наказание.

— И за това има време – спря го Къртичков. – Първо, да се опитаме да съберем разлятото петно и да намерим тубата.

— Шърман и Кари – отидете за тубата, Къртичков ще ви обясни мястото, а останалите – да открием местонахождението на движещото се петно и да се заемаме за работа.

Епилог

Как свърши всичко ли? Нашите герои се справиха отлично със ситуацията. И как няма да се справят, като всеки един от тях е отговорен и се грижи за опазването на природата – техният и нашият дом?

Капитан Пърси оздравя, а Марли, Кари и Шърман получиха медали за храброст. Марли беше особено горд със своя и го носеше навсякъде. Дори медалът, който в крайна сметка спечелиха с Кари на Олимпиадата, не го радваше толкова. Беше решил, че някой ден със сигурност ще стане полицай.

Двете катерички Рикси и Пукси също оздравяха. Обещаха никога повече да не правят

такива бели. Въпреки това инспектор Бу реши да ги накаже, като ги накара една седмица да събират боклуците, оставени от хората, след пикник в гората. Това наказание остана даже в историята и се прилагаше и при други случаи на любопитни непослушни малчугани.

Специалистите от Лондон, които изпрати инспектор Ху, за да помогнат с почистването на петното, поздравиха горския екип за добре свършената работа.

Окончателното разследване показва, че, след като катеричките са разлели тубата във вирчето, течността постепенно беше намерила проход между камъните, попадайки така в следващото вирче, а оттам – в Топлия вир, точно по времето, когато капитан Пърси е отишъл да се къпе. След това обаче петното е продължило пътя си към реката, като по този начин беше замърсило всичко, до което се беше докоснало – камъни, рибки,

растения. И така, докато не го откри Марли.

За съжаление, само главните виновници в случката останаха ненаказани – хората, които бяха забравили тубата с горивото.

И КАТО ЗА ИСТИНСКИ КРАЙ...

Бих искала да кажа само още няколко гуми.

Първо, благодаря ти, че прочете книгата. Аз знам, че ти много добре знаеш, че животните и природата, като цяло, дори всички ние, сме подложени на такива неприятни преживявания всеки ден; че гуми като „ЕКОЛОГИЧНА КАТАСТРОФА“ и „ПЕТРОЛЕН РАЗЛИВ“ не са просто страшно звучащи словосъчетания от анимационен филм; че това е нашата действителност. Но, за да не бъдем голословни,

т.е. само да говорим без да подкрепим твърденията си с доказателства, аз ти предлагам да се поровим пак в търсачката „**ГУУКНАЛ**“ и да разгледаме снимките, които се появяват, когато напишем тези гумички в полето за търсене. Доста неприятни гледки, нали?

Да обръщаш внимание къде изхвърляш боклука си, да търсиш начини да го рециклираш, т.е. да го използваш отново под друга форма; да се навеждаш, когато видиш боклук, за да го изхвърлиш в коша, а не просто да го подритваш, всичко това означава да бъдеш **ОТГОВОРЕН**.

АЗ РАЗЧИТАМ НА ТЕБ!

Цвета Белчева

Търси и другите книги на Цвета Белчева

Влез на www.tsvetabelcheva.com

УЧАСТВАХА:

Марли – амбициозен младеж, който мечтае да спечели олимпийски медал

Кари – партньорката на Марли по скоростно летене, племенница на инспектор Бу

Капитан Пърси – пострагалият, треньор на Марли и Кари

Шърман – помощник-треньор на капитан Пърси

Инспектор Бу – Главният инспектор в местната полиция

Полицай Бързи – помощник на инспектор Бу

Къртичков – лабораторен гений, криминалист (някой, който разкрива престъпления, като изследва намерените доказателства и следи)

Господин Крякокръц – възрастна кукумявка с набито око

Рикси – палавият брат на Пикси

Пикси – непослушният брат на Рикси
Госпожа Катеричка – майката на Пикси и Рикси
Доктор Щърк – доктор в местната болница
Соколчов – бързолетец, служител в полицията
Инспектор Ху – Главен инспектор в Лондонската
полиция

... и много други обитатели на Близката гора